

[Hanne Reintoft.]

også være — og det kan udenrigsministeren måske bekræfte — at det hele er sket i panik og man ikke har haft tid til at tænke sig om.

Det, der er sket siden, er i hvert tilfælde, at det har vist sig, med de erfaringer og de oplysninger, man har fra det befriede Vietnam, at der intet var om påstandene; tværtimod har det vist sig, at de mennesker, der fragtede børnene til Danmark, dels her havde nær forbindelse med den mest politisk sorte reaktion, grænsende til det lyssky, dels har været pædagogisk og menneskeligt ganske uegnede til at påtage sig opgaven.

Jeg havde egentlig tænkt mig som tillægsspørgsmål at spørge, om man ikke omgående ville sætte de mennesker fra bestillingen og bruge vores dog trods alt rigtig gode børneforsorg og vores mange dygtige pædagoger til at tage sig af børnene på kvalificeret måde, men har til min lettelse i dag gennem dagspressen erfaret, at man netop har truffet sådanne foranstaltninger.

Jeg tror, vi må anerkende, at vi, hvad enten det nu er sket ud fra en antikommunistisk holdning eller ved en fejlbeslutning i panik, har gjort de børn skade, og det, jeg direkte vil spørge om, er, om man nu tager skridt til omgående at indlede forhandlinger om at få børnene sendt hjem. Jeg vil gerne understrege, at jeg selvfølgelig ikke synes, der skal ske noget i panik, jeg tror, det er svært nok for de unger, der er på Livø nu, at tilpasse sig det ny og at tilpasse sig at skulle tilbage igen. Men det, jeg gerne vil have ministerens garanti for, er, at man ikke udsætter et eneste øjeblik at tage de fornødne forhandlinger op for at få taget denne meget uheldige og, synes jeg, noget flove og ubehagelige sag for hele den danske nation op igen.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg skal helt lade de lidt banale bemærkninger om antikommunisme og den slags ligge, det synes jeg sagen er for alvorlig til, så dem skal jeg skænke fru Hanne Reintoft.

Men jeg er helt enig, når fru Hanne Reintoft siger, at den rigtige indstilling var den, som regeringen havde og har, at børnene bør hjælpes i deres eget land, og jeg kan bekræfte, hvad fru Hanne Reintoft sikkert også har set i pressen eller ved på anden måde, at regeringen direkte ved flere lejlig-

heder har stillet forslag i finansudvalget og, er jeg glad for at kunne sige, fået tilslutning til humanitær hjælp i Vietnam i de forskellige dele, også og ikke mindst for børn.

Hvad denne sag angår, var det jo netop, om jeg så må sige, undtagelsen — og jeg har med vilje brugt den vending, jeg har ikke sagt en undtagelse, for dem kan der jo altid komme nogle af. Det var undtagelsen på grund af oplysninger, der forelå for os, i en situation, hvor der simpelt hen ikke var mulighed for i hvert fald en detaljeret undersøgelse, hvis ikke vi skulle risikere at komme til at stå med et alvorligt ansvar, og regeringen mente altså at måtte handle, som den gjorde.

Jeg kan bekræfte, at det er meningen, at børnenes ophold kun skal være midlertidigt, det stemmer også med konventionen. Og jeg kan være enig med fru Hanne Reintoft i, at der ikke skal ske noget i panik, vi skal vide, hvad vi gør, når børnene sendes tilbage. Men det er stadig regeringens faste standpunkt — det er jo også det, der gør, at administrationen sker gennem flygtningehjælpen — at det, som også konventionen taler om det, er et midlertidigt arrangement. Det, det først og fremmest gælder, både da børnene kom, og når de skal herfra, er børnenes tarv.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg er meget glad for det, fordi det ligger mig meget på sinde, at de børn sendes hjem, og jeg synes også, det må ligge os alle sammen på sinde, at det bliver understreget, at det var en enkelt undtagelse.

Om der var noget mærkeligt, endsige banalt i at overveje, hvordan den danske regering kunne hoppe på den affære, ved jeg ikke, og jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål: skulle det være nødvendigt nærmere at undersøge, om FLN i Vietnam udrydder etniske mindretal på grund af en enkelt mands påstand? Det skulle dog vel ikke kræve de mere dybtgående undersøgelser med de diplomatiske forbindelser, vi ellers har til den socialistiske verden.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Nu er jeg jo ikke af et så hårdt stof, som fru Hanne Reintoft er kendt for at være, jeg hører jo til de mere blide folk med måske